

AK₄₇ #1

Nieuwsbrief van het Anarchistisch kollektief

Hallo daar,

Bij een infobrief hoort meestal een klein woordje uitleg dus hier komt het. Dit is de eerste infobrief van een volledig nieuwe AK groep en daarbij horen ook de foutjes van een project dat nog in z'n kinderschoenen staat. Dat hoort nu eenmaal zo. Soit, De infobrief is een verzameling van wat wij interessante artikels vinden. Niet omdat we per sé volledig met de inhoud akkoord gaan maar omdat er alleszins wel iets over gezegd kan worden. Aangezien de artikels deze keer nogal lijvig zijn is het aanbod qua onderwerpen wat beperkter dan we oorspronkelijk voor ogen hadden. Soit, al doende leert men...

Inhoud:

Discussietekst over directe militante actie.
(sublieme tekst door onbekenden)

Stop umts.
(niet voor elektrogevoeligen)

Kroniek van een opstand.

Stemmingmakerij.

Anarchinfo

Revolutionaire groeten,
Der Unbekannten Apfe

Dendermonde, Brugge: discussietekst over directe militante actie

Dendermonde, mei 2005. Twee mensen worden gepakt nadat ze een ruit van een hamburgerrestaurant hebben ingeslagen. De politie moest alleen maar het spoor van grafitti volgen, de twee in kwestie hadden hun materiaal nog op zak toen ze gearresteerd werden. Brugge, november 2005. Drie mensen smijten een molotovcocktail naar een Vlaams Belangkantoor dat zich bevindt tussen twee andere rijhuizen, hoewel er een buurtbewoner op staat te kijken. De politie kan hen snel oppakken: ze hadden hun auto met eigen nummerplaat geparkeerd voor het doelwit.

Met deze twee gebeurtenissen in het achterhoofd, voelden wij de noodzaak om een tekst te schrijven. Zonder te moraliseren of aanmatigend over te komen vinden wij het noodzakelijk dat er over deze gebeurtenissen doordacht gediscussieerd wordt. Enkel zo gaan we kunnen vermijden dat we in de toekomst tegen dezelfde muur zullen blijven aanlopen.

We voelen allemaal aan dat directe, militante actie nodig is. Doorheen directe acties kunnen we de verantwoordelijken voor een specifieke onderdrukking of uitbuiting treffen. Ook weten we dat de frasen van autoritair linksen, marxisten en gesetelde anarchisten over 'de tijd is nog niet rijp' en 'we moeten wachten tot er meer mensen achter onze zaak staan' zonder meer hol zijn, en ons doen verglijden in het eeuwige afwachten. Alsof onze persoonlijke ervaringen alleen al geen reden genoeg kunnen zijn om te revolteren en in actie te schieten. We beseffen ook dat de staat, het kapitaal, het racisme, het patriarchaat,... moet

aangevallen worden op de plaatsen waar het pijn doet en op de momenten en gelegenheden die wij zelf kiezen.

Echter, met deze redeneringen is de kous niet af. Er schuilt voor revolutionair en anarchistisch activisme een enorme valstrik in rollen en professionalisme. Rollen, dat betekent dat we ons een identiteit aanmeten waarmee we ons in de wereld van het spektakel op de borst kloppen: wij zijn dé revolutionairen. En zo, door dat te doen, treden we in feite in dialoog met de macht. Die heeft niets liever dan afgebakende duidelijk identificeerbare tegenstanders. Net daarom denken wij dat we elke rol, ook die van revolutionair (zoals het spektakel die ons wil opdringen) moeten weigeren. In plaats van een vaste rol aan te nemen, moeten we eerder een vreugdevol spel van acties en creativiteit ontwikkelen. Een spel dat ons onmogelijk tot gesprekspartner kan maken van het kapitaal, de staat, het racisme,... en daarom revolutionair is.

Onder de weigering van rollen valt ook het inperken van profileringsdrang. In een scène waar roddel, opscheppen en vissen achter iemands activiteiten maar al te vaak de regel is, voelen informanten zich heel goed thuis - en voelen wij ons onveilig. Polsen achter wie wat doet, of hij/zij betrokken was bij die actie of 'er iets meer over weet' is niet bepaald de beste houding om veiligheid en geborgenheid te garanderen. Ook het opscheppen over dingen gebeurd zijn, levert de strijd en onszelf echt niets op, en brengt in feite anderen die niet zo stom zijn in gevaar. Zich ten koste van alles en iedereen, in spreken en doen, willen profileren, verlamt de revolutionaire strijd. Iedereen heeft hier wel eens deel aan, het is dan ook aan ons allen om elkaar daar op een kameraadschappelijke manier op te wijzen...

Onze revolutionaire strijd gaat ook niet mee in de valse voorstelling van een 'progressieve gradatie van de middelen', waarbij een graffiti spuiten de laagste graad van directe actie is, dan komen de stenen door de ramen, dan de molotovs en uiteindelijk de bommen. Ook deze typisch militaire redenering moeten we weigeren willen we een echt bevrijdend anarchistisch activisme ontwikkelen. Het draait er niet om welke middelen er gebruikt worden, het gaat erom hoe middelen gebruikt worden, in welke context, met welk doel,... Zo biedt een hamburgerrestaurant meer mogelijkheden dan alleen maar afbranden, zo biedt een Vlaams Belangkantoor ons nog andere mogelijkheden dan een molotov tegen de gevel. De revolutie heeft alles nodig: pen en papier, brandstichting, ironie, dolken, spuitbussen, spandoeken,... En geen enkele van deze middelen is op zich meer waard dan een ander, het gaat erom hoe ze gebruikt worden. Deze bedenking opnemen in onze directe acties, zal er ons toe in staat stellen de kwantitatieve motivaties (ledenaantallen, aantal aanslagen,...) die de voorbode zijn van nieuw gezag en nieuwe onderdrukking én meegaan in de logica van de heersende macht, te weigeren en in de plaats kwalitatieve strijdmethodes te ontwikkelen die niet te recupereren zijn. Pas dan zal onze creatieve sabotage en directe actie ten volle kunnen bloeien.

De kwaliteit van directe acties hangt, zoals we al zeiden, samen met het gekozen tijdstip en de context. Daarnaast is ook het element van de verspreiding enorm belangrijk. Acties die zichzelf gemakkelijk laten overnemen, die als het ware 'besmettelijk' zijn, maken zichzelf ongrijpbaar en overal toepasbaar. De staat wil dat we het parlement bestormen - maar wij beseffen dat we de staat overal kunnen treffen en ons zeker niet moeten laten verleiden door haar spectaculaire bekoering.

De spontane revolte is één van de krachtigste middelen die we hebben om het bestaande op haar grondvesten te doen schudden. Maar zoals het woord het al zegt, gaat het hier over 'spontaan' en dus amper te voorspellen en gewoonweg niet te plannen. Directe acties echter die de logica van de revolutionaire rol weigeren, die de 'progressieve gradatie van de middelen' ontmaskeren als een autoritaire strategie en die de verspreidbaarheid en de kwaliteit als essentieel beschouwen, kunnen wél gepland worden. Voor directe acties is er geen heldenmoed nodig, alleen vastberadenheid. We kunnen ze overal treffen, zoveel is zeker, en misschien moeten we dat maar vooral op plaatsen doen waar het pijn doet en waar ze het niet verwachten. Maar directe acties moeten doordacht zijn. Onze acties zijn een vreugdevol spel, maar dat betekent niet dat we het hersenloos spelen. De repressie is bitterhard, en we kunnen het ons absoluut niet veroorloven om de risico's die gepaard gaan met acties niet te proberen minimaliseren.

En dit willen we dan eigenlijk ook vooral gezegd hebben: over directe acties moet er nagedacht en doorgedacht worden. We moeten ons de tijd gunnen om voorbereidingen te treffen, erover na te denken, onze blik te verruimen naar andere sabotagemogelijkheden die we op het eerste zicht misschien niet zien. Laten we medeplichtigen zijn in de strijd, maar dan wel in een doordachte strijd. Actie is nodig, maar discussie en uitdieping zijn evenzeer nodig is. Het is tenslotte niet zo bijster moeilijk om over strategie en veiligheid van je groep na te denken. Enkele 'basisregels' in acht nemen vermindert de risico's al enorm, zoals het verwijderen van bewijsmateriaal, het verhinderen van afluisteren (bv. gsm's, telefoon en internet), het onherkenbaar zijn (nummerplaten vervangen, vermommingen

dragen,...), volledig bewust zijn (geen drugs, goed uitgeslapen,...), het verkennen van de omgeving van het doelwit (camera's, slecht slapende buurtbewoners,...) Iedereen die dit leest, zal het evident vinden; maar toch worden blijkbaar telkens opnieuw dezelfde stomme fouten gemaakt.

Er zullen altijd risico's verbonden zijn aan acties, en als ze ons ooit te pakken krijgen, dan kunnen we er maar beter op voorbereid zijn. Afspraken over wat er moet gebeuren als het misloopt zijn essentieel, niet alleen voor veiligheid, maar ook voor ons zelfvertrouwen. We moeten nadenken over de realiteit van arrestaties, vervolgingen en opsluitingen en ons informeren over politiemethodes, opsporingstechnieken en ondervragingswijzen. Door hier tijd voor te maken, minimaliseren we de risico's.

Deze tekst is dus zeker geen moraliserend of aanmatigend pleidooi voor minder actie. Er groeit duidelijk een besef dat militante directe actie mogelijk is, en vooral veel mogelijkheden biedt. We moeten die directe actie echter doordacht opbouwen, tijd gunnen en uitwerken. Laat ons niet de fouten van het verleden herhalen, maar als medeplichtigen nadenken over het vreugdevolle en noodzakelijke spel dat revolutionair activisme is.

Individen in strijd.

Stop UMTS

Iedereen heeft wel al eens vaagweg opgevangen dat regelmatig gsm-gebruik de kans op het krijgen van hersentumoren vergroot. Meestal wordt hier nogal licht over gegaan à la 'we moeten toch ergens aan sterven'. Weinigen zijn zich echter ten volle bewust van de gevaren verbonden aan elektromagnetische straling, waarmee gsm's werken. Bovendien zijn gsm's bijlange niet de enige bron van dergelijke straling. We leven en werken in steeds dichter wordende wolken van elektromagnetische straling: het aantal gsm- en umts-masten groeit exponentieel aan, meer en meer mensen kiezen voor draadloos internet en DECT telefoons (draadloze telefoons voor in huis) en ook openbare ruimtes zoals stations en eetgelegenheden worden dankzij de aanwezigheid van draadloos internet (denk aan de 'telenet hotspots') getransformeerd tot grote elektromagnetische velden. Wat is er nu mis met die zogenaamde hoogfrequente, digitaal gepulste elektromagnetische straling? Volgens het officiële verhaal en de woordvoerders van de telecomindustrie: weinig tot niets, of: 'we weten het niet'. Een stelling die veeleer ingegeven is door economische overwegingen dan door de beschikbare onderzoeksresultaten. Telkens weer stelt men dat wetenschappelijk onderzoek aantoont dat straling geen schadelijke effecten heeft. Wat hoegenaamd niet waar is. Etwald Goes biedt op zijn website www.stopumts.nl een overzicht van de vele tientallen onderzoeken die wél wijzen op schadelijke effecten: klontering van rode bloedlichaampjes, beschadiging van DNA, verstoring van hersengolven, beïnvloeding van het centrale zenuwstelsel, hersenschade, schade aan zenuwcellen, versterking van de werking van kankerverwekkende stoffen,... Volgens Goes blijkt uit meer dan

de helft van het labonderzoek dat elektromagnetische straling (hiermee verwijs ik verder steeds naar hoogfrequente, digitaal gepulste straling) aanzienlijke schade kan aanrichten. Maar men lijkt er van uit gaan dat de onderzoeken die schade vinden en de onderzoeken die deze niet vinden elkaar neutraliseren, wat in feite ontoelaatbaar is. Bedenk: de maan is soms groot en rond, soms slechts voor de helft te zien en soms zie je hem helemaal niet. Niemand komt op het idee om te zeggen dat de maan niet bestaat. Zelfs al is er maar één studie die op gevaren wijst, je moet er zekerheid heeft over het feit dat er geen risico's zijn. Nu gebeurt het tegenovergestelde aldus Jean-Marie Danze in Humo (februari 2002). Danze was lid van de commissie van het ministerie van Volksgezondheid dat de stralingsnormen voor gsm-zendmasten moest helpen bepalen (de raadgevingen van deze commissie, die pleitte voor een strengere norm dan de Europese richtlijn, werden overigens in de wind geslagen).

Bedenkingen bij het onderzoek.

Bij het gedane laboratoriumonderzoek kunnen vele bedenkingen gemaakt worden. Bijvoorbeeld: in hoeverre mag vertrouwd worden op de onderzoeken gefinancierd door de telecomindustrie zelf? Gezien de enorme economische belangen die gemoeid zijn met dergelijk onderzoek mag de mogelijkheid niet uitgesloten worden dat er hier of daar wel eens een onderzoeksresultaat verdraaid wordt. Het 'toeval' wil nu dat inderdaad zeer veel van de onderzoeken uitgevoerd door de telecomindustrie geen schadelijke effecten vinden. Het 'toeval' wil tevens dat de klinische onderzoeken die door onafhankelijke partijen gedaan

zijn wel schadelijke effecten vinden. Deze 'toevalligheden' zijn niet noodzakelijk te wijten aan het brutoweg vervalsen van onderzoeksresultaten. Deze kunnen ook op een subtielere manier gemanipuleerd worden door het onderzoek op een welbepaalde manier uit te voeren. Zo wordt bij het onderzoek van de telecomindustrie vaak met de factor tijd geen rekening gehouden. Al in de jaren '50 wisten wetenschappers dat bij elektromagnetische straling, net als bij radioactieve straling, de factor tijd van groot belang is. Wanneer je een proefdier kortstondig bestraalt, het daarna direct doodt en ontleedt, zul je geen schade vinden. Kijkt men echter dagen, of zelfs weken later, dan zijn ineens significante verschillen te vinden tussen de groep bestraalde en niet bestraalde proefdieren. Een andere truc van de telecomindustrie is om het enkel te hebben over thermische effecten, alsof gezondheidsrisico's enkel bestaan wanneer het lichaam door straling te veel opwarmt. Maar deze thermische effecten zijn nauwelijks relevant, het zijn net de niet-thermische, biologische effecten, die in deze van belang zijn en waarnaar het onderzoek verontrustende resultaten oplevert. Het probleem is echter dat men niet precies weet hoé die schadelijke niet-thermische effecten veroorzaakt worden, wat dan aangegrepen wordt om te beweren dat deze effecten helemaal niet (kunnen) bestaan.

Het is ook al gebleken dat onderzoeken waaruit nefaste effecten blijken moeilijk gepubliceerd geraken. Neem nu bijvoorbeeld het Reflex-project van de Europese Unie: een grootschalig onderzoek aan verschillende Europese universiteiten bedoeld om de onschadelijkheid van straling aan te tonen. Helaas, de resultaten wezen op net het omgekeerde en brachten mogelijke gevaren aan het licht. De publicatie van dit onderzoek werd maandenlang uitgesteld omdat de industriële lobby de publicatie probeerde te verhinderen. In andere gevallen is de

industrie er werkelijk in geslaagd de publicatie van onderzoeken te verbieden (bijvoorbeeld onderzoek van het Ecolog Instituut in Duitsland).

Bovendien heeft laboratoriumonderzoek op zich zo zijn beperkingen. De situatie in het laboratorium is in feite geen goede of volledige representatie van de werkelijkheid. In realiteit worden mensen, dieren en planten permanent blootgesteld aan een groot aantal verschillende stralingsbronnen, terwijl in labonderzoek veelal sprake is van slechts één bron. Labonderzoek zegt ons ook niets over de effecten van permanente blootstelling noch over effecten op lange termijn. Daarom moet uitsluitel gezocht worden in epidemiologisch onderzoek, d.w.z. onderzoek bij de bevolking zelf. Vreemd genoeg heeft de telecomindustrie nog nooit een epidemiologisch onderzoek gefinancierd. En met reden: alle epidemiologische onderzoeken die gedaan zijn door onafhankelijke partijen zijn verontrustend. Er is geen enkel epidemiologisch onderzoek waaruit géén schadelijke gevolgen blijken. Zo blijken er bij mensen die wonen in de buurt van een gsm-zendmast (tot op 250-400m afstand van de zendmast) 3 tot 4 keer meer kankergevallen voor te komen, meer hart- en vaatziekten, bloeddrukproblemen, slaapproblemen, hoofdpijn, enz. (<http://www.stopumts.nl/bron.php/1.2>)

Verontrustende getuigenissen.

Naast het laboratorium en epidemiologisch onderzoek, zijn er dan nog de talloze getuigenissen van mensen die bepaalde symptomen gingen vertonen nadat er een stralingsbron in hun woon- of werkomgeving werd geplaatst. Het gaat hier niet om technofoben met psychosomatische klachten: vaak wordt pas achteraf ontdekt dat het ontstaan van de symptomen samenviel

met de plaatsing van een stralingsbron, bijvoorbeeld het kopen van een DECT draadloze huistelefoon. Volgens ruwe schattingen is 1,5 tot 8% van de bevolking 'elektrogevoelig'. Dat wil zeggen dat deze mensen gevoeliger zijn dan anderen voor elektromagnetische straling en vrij snel effecten zullen ondervinden bij blootstelling aan een hoge stralingsintensiteit. Het is niet overdreven om te stellen dat het leven van elektrogevoeligen, door de steeds sterker wordende elektromagnetische bestraling, zeer zwaar tot ondraaglijk kan worden, vooral wanneer zij in de stad leven. Getuige daarvan zijn de vele ervaringsverhalen die op het internet te lezen staan (<http://www.stopumts.nl/doc.php/Verhalen/> , <http://www.teslabel.be/>). Wist u trouwens dat er elektromagnetische wapens bestaan, die gebruik maken van deze straling, omwille van de effecten die het heeft op het centrale zenuwstelsel, op psychologische toestanden en gedrag? (http://www.motherearth.org/nuke/info8_nl.php) Dus: geen enkel onderzoek heeft de veiligheid van elektromagnetische straling aangetoond. Integendeel, er zijn steeds meer aanwijzingen dat deze straling zeer kwalijke gevolgen heeft voor de gezondheid en het welzijn van mensen. Maar bij gebrek aan *keihard* wetenschappelijk bewijs van de schadelijkheid, besluit men dat straling volkomen veilig is. Het scenario dat zich nu afspeelt rondom hoogfrequente straling heeft veel weg van de geschiedenis van asbest. Ook hier hebben de fabrikanten al hun macht gebruikt om het verband tussen asbest en ziekten aan de luchtwegen, waaronder kanker, tegen te spreken. De 'experts' verklaarden in koor dat asbest volkomen veilig was, want er was geen *keihard* bewijs dat asbest schadelijk was. Naast de studies die schadelijkheid hadden aangetoond, waren er immers ook studies die aantoonde dat er niets aan de hand was. Ook bij asbest werden

de jaren '90, geduurd vooraleer asbest verboden werd. In de daaropvolgende sanering is een massa geld gekropen en vandaag nog sterven er mensen aan de gevolgen van asbest. Zal de geschiedenis van elektromagnetische straling eenzelfde verloop kennen?

'Veiligheids'normen

Een andere vraag is hoe het zit met de blootstellingnormen die bepalen aan hoeveel straling iemand maximaal mag worden blootgesteld. Bieden deze 'veiligheids'normen dan geen bescherming? Ten eerste kun je deze normen bezwaarlijk veiligheidsnormen noemen. Het gaat eerder om vrij arbitraire, willekeurige waarden die men hanteert uit noodzaak aan een duidelijke norm die de illusie van veiligheid kan wekken. Dat deze normen vrij arbitrair bepaald worden en dat er dus geen universele veiligheidsdrempel met betrekking tot straling bestaat blijkt uit het feit dat in verschillende landen totaal verschillende normen gehanteerd worden. In Nederland liggen de normen tussen 4,4 en 8,9 Watt per vierkante meter. Rusland en Oost-Europa hanteren een norm van 0,05 en 0,1 W/m² en in de provincie Salzburg in Oostenrijk zelfs 0,001 W/m². In België zijn op advies van de Europese Commissie normen aangenomen tussen 4,5 en 10 W/m². De Europese Commissie volgt op haar beurt het ICNIRP (International Commission on Non-Ionising Radiation Protection) dat enorm hoge blootstellinglimieten vastlegde, louter op basis van veronderstelde opwarmingseffecten (!) en zonder dat effecten op lange termijn werden nagegaan. Nochtans heeft de STOA, het technisch comité van het Europees Parlement, zich uitgesproken voor een veel lagere blootstellingwaarde, namelijk 0,0001 W/m². Leuk om weten is dat ex-commissaris Bangemann, onder wiens beleid de EU-aanbevelingen werden uitgevaardigd, na afloop van zijn Europese carrière meteen een zitje in de raad van beheer van Spaans telecombedrijf Telefónica kreeg aangeboden. Maar wat dus het meest verontrustend is en eigenlijk gewoonweg hallucinant, is dat die normen van het ICNIRP wereldwijd gevolgd worden, terwijl deze normen enkel en alleen met thermische effecten rekening houden!

Zoals boven reeds is gezegd zijn opwarmingseffecten nauwelijks relevant en zijn het juist de andere biologische effecten waarnaar gekeken moet worden. Het is juist het onderzoek naar de andere biologische effecten dat aantoont dat straling grote schade kan aanrichten, maar bij het bepalen van de 'veiligheids'normen wordt op geen enkele wijze rekening gehouden met deze onderzoeksresultaten.

We worden dus blootgesteld aan 4,5 tot 10 W/m² terwijl Zweedse onderzoekers hebben aangetoond dat een straling van 0,0024 W/m² al schadelijk is voor de hersenen: de bloed-hersen-barrière wordt namelijk doorbroken, waardoor schadelijke stoffen in het bloed de hersenen kunnen binnendringen (<http://www.daanspeak.com/Gsm01.html>). Met andere woorden: al bij een wattage dat duizenden keren lager ligt dan onze 'veiligheids'normen ontstaat aanzienlijke schade! Jean-Marie Danze pleit er dan ook voor om de stralingsnorm voor zendmasten te beperken tot 0,001 W/m², dezelfde norm als in Salzburg. De Belgische Hoge Gezondheidsraad pleitte in haar advies aan Rudy Demotte (minister van Sociale Zekerheid en Volksgezondheid) voor een waarde van 3 Volt per meter. Hoe komt de minister erbij om deze waarde te verzevenvoudigen?

Stop UMTS

In vele landen is men zich stilaan bewust aan het worden van deze problematiek. In Nederland hebben talrijke lokale burgerprotesten er toe geleid dat (umts)masten al in tientallen gemeenten geweerd worden. In landen zoals Groot-Brittannië nemen burgers het recht in eigen handen en worden zendmasten eigenhandig neergehaald. In Duitsland hebben meer dan 1000 artsen een appel ('Freiburger Appell') aan de overheid gericht waarin ze stellen een duidelijke samenhang te zien tussen de toenemende stralingsbelasting en een sterke toename van bepaalde ernstige en chronische aandoeningen. Ze vinden dat het gedaan moet zijn met het afwimpelen van klachten als psychosomatisch en eisen dat er onmiddellijk maatregelen

genomen worden tegen de alomtegenwoordigheid van elektromagnetische straling, tegen de ongebreidelde aangroei van zendmasten, waarin ze pleiten voor stralingsvrije zones, voor een drastische reductie van de maximale blootstellingwaarden en zendcapaciteiten, voor inspraak van de bevolking bij het bepalen van de plaatsen van de zendmasten, enz. Hier in België echter blijkt het onderwerp niet echt te leven, vandaar mijn oproep: wakker worden jongens! Ik zou vooral de aandacht willen vestigen op de meest recent gelanceerde en de misschien de meest gevaarlijke stralingsbron, namelijk UMTS (ook wel 3G of Edge genoemd). Dit is de opvolger van de gsm-techniek gericht op datacommunicatie aan een hoge snelheid. Met behulp van deze techniek kan men via de gsm o.a. beelden versturen en televisie kijken. In september dit jaar heeft Proximus zijn 3G-diensten voor het grote publiek gelanceerd, Mobistar en Base volgen.

De telecom-operatoren zijn op dit moment volop bezig met het uitbouwen van hun umts-netwerk. Wat dus wil zeggen dat het hele land volgeplant wordt met de in het buitenland al zo beruchte umts-masten waarvan het stralingseffect nog eens vele malen sterker is dan bij gsm-zendmasten. Wanneer je weet dat zoveel onderzoek wijst op nefaste gevolgen voor de gezondheid en wanneer je op internet leest hoeveel mensen echt ziek zijn geworden door umts-masten, dan kun je niet anders dan deze ontwikkeling als waanzin beschouwen. Des te meer omdat bijna geen kat geïnteresseerd is in umts-diensten, zoals onlangs in de krant te lezen stond (De Morgen, 16 november 2005). Uit onderzoek blijkt dat de meeste gsm-gebruikers gewoonweg niet geïnteresseerd zijn in umts- of datadiensten (en terecht: televisie kijken op je gsm, komaan zeg), die dan ook nauwelijks van de grond komen. En toch wordt hiervoor de ganse bevolking blootgesteld aan een enorme hoeveelheid straling, terwijl er zoveel aanwijzingen zijn dat dit serieuze risico's inhoudt? Wat is gebeurd met het zogenaamde voorzorgsprincipe, waaraan ook België zich gebonden heeft? Dit principe houdt in dat wanneer er (wetenschappelijke) aanwijzingen zijn dat bepaalde producten, activiteiten of technologieën schadelijk zijn voor de gezondheid, direct gereageerd moet worden en dat men

niet moet afwachten tot het, vaak moeilijk te bewijzen, oorzakelijk verband naadloos vastgesteld is.

En zelfs al zouden mensen geïnteresseerd zijn in umts-diensten: wegen de voordelen (in termen van enkelingen die kunnen genieten van net weer dat ietsje meer overbodige luxe) op tegen de nadelen, de gezondheidsproblemen die de wildgroei van umts-masten ongetwijfeld zal meebrengen? Voor mij is het antwoord daarop duidelijk neen. Eens een liedje kunnen downloaden op je gsm weegt niet op tegen een leven lang slaapstoornissen, hoofdpijn, hartkloppingen, bloeddrukstoornissen, piepende oren, nervositeit, kanker,...

Wat nu?

Wat moet er nu gebeuren? Ik denk dat de politiek in eerste instantie dringend het voorzorgsprincipe ook in de praktijk moet onderschrijven. Concreet betekent dit dat de maximale blootstellingnormen dringend drastisch naar omlaag moeten. Het voorzorgsprincipe gebiedt in feite ook dat de uitbouw van het umts-netwerk gestaakt wordt tot men geheel zeker is dat dit geen risico's inhoudt voor de gezondheid. Politici moeten verder misschien eens hun prioriteiten herbekijken: volksgezondheid, het recht van mensen op hun lichamelijke integriteit moet primeren op economische belangen. Wat heb je aan een goed draaiende economie als het leven van mensen zelf een lijdensweg is?

Ook moet er dringend meer onderzoek komen naar hoé het precies komt dat elektromagnetische straling zo'n nefaste effecten op levende organismen kan teweeg brengen, er is m.a.w meer onderzoek nodig naar het precieze werkingsmechanisme. Op deze manier kan men misschien een aanknopingspunt vinden om elektroveelgevoelige mensen op een of andere manier te helpen. Verder komt het erop aan dat zoveel mogelijk mensen zoveel mogelijk zich bewust worden van het gevaar dat straling inhoudt en twee keer zullen nadenken voor ze draadloos Internet (Wifi) of een draadloze (DECT) huistelefoon in

huis halen (<http://www.daanspeak.com/Gsm03.html> , <http://www.stopumts.nl/doc.php/UMTSindemedia/213>). Wanneer je een dergelijk 'digitale mitrailleur' in huis haalt, zoals de Nederlandse neurobioloog Schooningeveegd het stelt, belast je niet enkel jezelf, maar ook de burens. Die digitale signalen gaan namelijk tot tientallen meters ver, dwars door muren heen. De veldsterktes die Wifi en DECT genereren, zijn globaal genomen honderden malen sterker dan die van een gsm- of umts-mast op een halve kilometer afstand, aldus Schooningeveeld. Dolletjes.

Als je geïnteresseerd bent om mee een actiegroep rond elektrosmog/umts op te starten, als je zelf op een of andere manier last hebt gekregen van straling, of als je meer informatie over dit onderwerp hebt, gelieve te mailen naar stopelektrosmog@hotmail.com

Interessante links:

<http://www.stopumts.nl> : Een schat aan informatie
<http://www.daanspeak.com/Gsm03a.html> : Dossier over elektrosmog
<http://www.electroallergie.org/> : Over elektroveelgevoeligheid
<http://www.milieuziektes.nl/FreiburgAppNL.pdf> : Appell van Duitse artsen aan de overheid
<http://www.milieuziektes.nl/index.html>

Kroniek van een opstand. Wat gebeurde er in de banlieues?

Staatsgeweld in Clichy-sous-Bois: een ooggetuigenverslag

Door Antoine Germa (vertaald door rob swolfs)

Ik ben in en uit Clichy geweest sinds zaterdagochtend, ik werk met een Franse reporter aan een reportage over de situatie in Clichy-sous-Bois. De stad is "in oorlog" van donderdagnacht (27 oktober) tot maandagnacht (30 oktober).

Ik schrijf neer wat ik zie, wat ik hoor, wat ik verstaan heb en wat men mij heeft verteld.

1. Twee dode tieners (Zyad en Bounna, 17 en 15 jaar oud) zijn wel achtervolgd geweest door de politie in tegenstelling tot wat de officiële versie meedeelt; deze zegt dat er helemaal geen sprake was van een achtervolging (De versie van Sarkozy en het parket). Waarom zouden de twee anders hun toevlucht zoeken in een steegje en een muur opklimmen om zo in een elektriciteitskast te kunnen schuilen als ze zo dichtbij woonden?

2. De tien jongeren die voetbal speelden sloegen op de vlucht voor de politie die identiteitscontroles verrichtte omdat sommigen onder hen niet over de juiste papieren beschikten (onder hen, de derde geëlektrocuteerde jongere, Metin. Zijn regularisatieproces liep nog). Ze zijn nooit betrokken geweest bij enige diefstal, zoals de officiële versie beweert, maar dat weerhield de eerste minister (Dominique de Villepin) er niet van deze beschuldigingen te blijven herhalen. Niemand staat nog achter deze aantijgingen nu de aanklager van Bobigny zaterdag bevestigd heeft dat het om een gewone identiteitscontrole ging. De gearresteerde jongeren werden binnen het uur vrijgelaten, eveneens een bewijs dat de politie hen niets ten laste kon leggen. Metin, die zware brandwonden opliep, herinnert zich volgens de officiële feiten, niets meer. Staat deze oorverdovende stilte misschien in verband met zijn verblijfsstatuut?

3. Allerlei geruchten begonnen de ronde te doen in de stad: Waarom

liegt de politie? Wat hebben ze te verbergen? Mensen begonnen spontaan te rellen op donderdag, op vrijdag kregen ze versterking van "de ouderen". De eerste doelwitten waren: het postkantoor (vele auto's werden in brand gestoken), een brandweerkazerne, bushokjes, en een school. De rellen werden gevoelig gewelddadiger op vrijdag (mensen wierpen stenen en molotov's en vuurden naar politiewagens). Dit alles vond plaats in de grote straten die door de Chene Pointu buurt lopen. Vele auto's werden in brand gestoken, hun gloeiende karkassen lichtten de straat nog steeds op zaterdagochtend.

Zaterdagochtend was er ook een stille mars die georganiseerd werd door religieuze organisaties en de moskeeën. Er werd opgeroepen tot kalmte. Alle ogen waren gericht op het gerechtssysteem en Sarkozy werd uitgescholden voor zijn kritiek. Moslim gemeenschaporganisaties, stadsverantwoordelijken en activisten waren zichtbaar verenigd en leken de situatie onder controle te hebben. Er waren iets meer dan duizend deelnemers. Duidelijk vermoeid en emotioneel deed de socialistische burgemeester van Clichy een oproep naar Sarkozy een open onderzoek in te stellen naar de dood van de twee tieners. Na een vergadering in het stadhuis na de mars kondigde de advocaat van de slachtoffers aan dat hij een klacht zou indienen met als doel te omstandigheden waarin de twee stierven op te helderen. De politie was nergens te zien en alles leek kalm die dag.

Zaterdagavond, als de vasten over was (rond half zeven) verschenen 400 politieagenten in oproerkledij in de Chene Pointu wijk. Zoals gewoonlijk omsingelden ze de wijk. De politie is echt belachelijk: als Romeinse legionairen, schilden omhoog en Flash Guns in de hand stapten ze de straat af, vechten tegen onzichtbare vijanden. Op dat tijdstip van de dag is iedereen aan het eten en niemand blijft dan buiten. Dus waarom een dergelijke machtsontplooiing op een moment dat de straten abnormaal kalm zijn? Aan iedereen aan wie ik het vroeg was het antwoord "provocatie". Dit is een terugkomend onderwerp sinds vrijdagnacht.

Na een uur gingen enkele jongeren voor de politie staan, iedereen verwachtte een confrontatie. Welk doel heeft deze politiestrategie, buiten orde herstellen op de meest primitieve en machoachtige manier mogelijk.

Verschillende ooggetuigen stellen duidelijk dat de politie op

confrontatie met de jongeren uit was: ze riepen racistische verwijten, daagden hen uit te vechten, stelden zich provocatief op. Ik ging naar de Bousquets moskee om negen uur, er was enorm veel volk (ongeveer 1200-1300 mensen) aangezien het de Night of Destiny was, en die wordt traditioneel doorgebracht in de moskee.

Verschillende auto's en vuilnisbakken waren al in vlam gezet en jongeren zochten schutting in dit heiligdom in het midden van de buurt. Toch was er een sfeer van contemplatie en van in het begin hadden de imams belangrijk werk verricht in het herstellen van de vrede.

Ondanks de politieprovocaties leek zaterdagochtend minder gewelddadig. Was dit omdat er de hele dag tot kalmte werd opgeroepen? Was het te wijten aan de belangrijkheid van de Night of Destiny op dit punt van de Ramadan?

4. Zondagochtend krijg ik een woedend telefoontje van Ibrahim, de zoon van de Imam, om vijf voor elf. Hij vertelt me dat terwijl de mensen aan het bidden waren, de politie de moskee bestookt had met traangas. Hij vertelt me dat sommige vrouwen bijna flauw gevallen waren. Toen ze buiten gingen kregen ze allerlei verwijten naar hun hoofd geslingerd: hoer, kutwijf, ... Pogingen tot conversatie met de politie leidden tot niets, zij die probeerden werden bevolen door te gaan en riskeerden aangevallen te worden met een flash-ball. Ibrahim vroeg me te komen zodanig dat ik getuige kon zijn van dit schouwspel, maar ik zat niet in Clichy.

Dit nieuws is werkelijk ongelooflijk. Hoe kunnen ze een religieuze samenkomst aanvallen? Waarom een moskee aanvallen als de religieuze autoriteiten de enige zijn die capabel zijn de gemoederen te bedaren? Nu staat de boel op ontploffen; er wordt gezocht naar confrontatie en meer auto's gaan in vlammen op. Mensen profileren zich meer en meer radicaal, zeker omdat de politie ontkent dat ze traangas gebruikten tegen de moskee. Vanaf nu zijn er twee punten: de dood van de jongeren en de aanval op de moskee.

Op dit punt verschijnt Sarkozy op de televisie en verdedigt hij het politieoptreden in Clichy in naam van de nultolerantie: in de ene hand de ijzeren vuist, in de andere...niets, behalve misschien de onzichtbare hand van de vrije markt.

5. Maandagochtend: de sfeer is gespannen. Om 11 uur heeft

Sarkozy een afspraak met de veiligheidsdiensten in het politiekantoor van Bobigny waar hij hun complimenteert en zijn steun overbrengt.

De officiële versie van de gasaanval op de moskee is ietwat aangepast gedurende de nacht. Blijkt dat de traangasgranaat die gebruikt is in de aanval wel eentje van de politie blijkt te zijn, maar er zijn toch nog twijfels: wie kon die granaat zomaar in de moskee werpen? Nogmaals is de officiële versie van de feiten enorm vervreemd van de realiteit.

Om 1 uur arriveer ik in Chene Pointu om het TV nieuws te zien met de Imam en zijn familie. De manier waarop de media omgaat met de gebeurtenissen is nog iets waarover iedereen klaagt sinds de rellen beginnen. Mensen hier voelen dat de media vertegenwoordigers zijn van het systeem, dat ze leugens verspreiden en dat ze meer dan wat anders de mensen uit de arbeidersbuurten stigmatiseren?

En toch kan men verandering horen. De kranten en de nieuwsberichten op TV laten een beetje kritiek horen. Ze beginnen de officiële versie betreffende de dood van de twee tieners en de gasaanval op de moskee in vraag te stellen.

Om twee uur is er een persconferentie in de moskee. Een video van de aanval was gemaakt op een GSM-camera. Het wordt bekeken door vele reporters; het toont de paniek onder de bezoekers van de moskee als ze vergast worden. Daarna praatte de officieren, streng, met emotie, een gerechtelijk onderzoek en officiële excuses eisend. De grondslag van deze eisen: mensen met verschillend geloof moeten gelijk behandeld worden. De voorzitter van de moskee, die aanleunt bij de moslimpartij, kon op overtuigende manier de mensen afkoelen. Bouna's oudere broer zei tot de journalisten dat hij niet met Sarkozy zou afspreken, omdat hij (sarkozy) incompetent is. Toch eist hij, samen met de familie van Zyad, een onderhoud met de eerste minister. Er is een consensus dat de politie de wijk moet verlaten zodat de zaken kunnen bekoelen.

In het licht van deze persconferentie wordt ook de socio-economische oorzaken achter deze gebeurtenissen blootgelegd. Clichy is een van de armste buurten in Frankrijk en kleine bewegingen binnen de gemeenschap krijgen minder en minder geld. Er heerst spanning als de persconferentie ten einde loopt. Jongeren doen hun verhaal uit de doeken, vrouwen leggen uit wat ze te zien kregen en wat ze meemaakten. Een rode draad is de woede ten opzichte van de politie, die meer en meer gespierde interventies

uitvoeren, en de autoriteiten in de regering en het parlement die de gasaanval op de moskee niet veroordelen. De religieuze autoriteiten, die nog steeds van slag zijn van de vorige nacht, slagen er toch in de situatie onder controle te houden.

Iedereen wacht nerveus tot de avond valt. Om zeven uur bereiken de politie en vertegenwoordigers van de moskee een akkoord: enkele jongeren worden aangesteld als bemiddelaars om de meer ontvlambare jongeren te kalmeren en om meer confrontaties met de politie te voorkomen. Dit is geen nieuw idee, sommige jongeren hadden dit eerder al voorgesteld op zaterdag, maar de politie was toen niet geïnteresseerd. Is dit het einde van de harde aanpak die bewezen heeft niet te werken?

's Avonds, half twaalf. De politie speelt een kat en muis spelletje met sommige jongeren, maar de situatie lijkt onder controle. Mij wordt verteld dat de bemiddelaars een sleutelrol spelen in de straten. Ze gaan naar de jongere gasten toe, spreken met hen. Later die nacht hoor ik dat het politiekantoor van Montfermeil in brand is gestoken, dat de politie enkele arrestaties heeft verricht, maar dat er geen noemenswaardige confrontaties zijn uitgebroken.

Antoine Germa

Dinsdag 1 november

De auteur is geschiedenis/aardrijkskunde leerkracht in Clichy-sous-Bois

STEMMINGMAKERIJ

In navolging van de discussie op de laatste open AK-vergadering wil ik in deze nieuwsbrief nog eens mijn standpunt omtrent het al dan niet gaan stemmen verduidelijken.

Doordat ik in de gevangenis gezeten heb ben ik voor een hele tijd mijn burgerrechten kwijt geweest, wat dus ook inhoudt dat ik geen stemrecht meer had. Op zich al een zeer ondemocratisch gegeven als je 't mij vraagt.

Tegen de volgende verkiezingen mag ik terug gaan stemmen (in ere hersteld, hiep hiep hoera!) en ik heb mij al afgevraagd of ik van dit recht gebruik ga maken. Ik heb voor mezelf besloten om dit toch maar te doen alhoewel het zeker niet van harte is. Ik voel een zeker onbehagen dat ik voor een partij ga stemmen wiens programma ik eigenlijk niet kan onderschrijven. Toch ga ik dit toch doen omdat, hoe erg we 't ook mogen vinden die verkiezingspoppenkast ons leven (helaas!) beïnvloed. Het komt er dus op neer dat ik voor het mindere van twee kwaden kies. Ik denk dat er toch nog een merkbaar verschil is als er een gematigd linkse coalitie aan de macht is dan een rechtse. In Frankrijk is enkele jaren het perverse van verkiezingen nog maar eens geïllustreerd. Daar heeft partijpolitiek links in de tweede ronde van de presidentsverkiezingen zijn electoraat opgeroepen om voor de centrumrechtse Chirac te stemmen om de extreemrechtse Le Pen tegen te houden. Misselijk makend inderdaad.

Op gemeentelijk vlak lijkt het me nog noodzakelijker om dan toch maar je stem uit te brengen aangezien dit nog meer directe

**For a worthwhile education
learn the 3 'R's:**

**Resist, Rebel,
Revolt!**

ANARCHINFO

Volkskeukens in Gent:

AC 't Assez : elke woensdag vanaf 20.00 u.
elke vrijdag café étranger vanaf 21.00u.
elke maandag Infomania om 20.00u.
(Sparrestraat 1A)

L'enfant terrible: elke dinsdag vanaf 19.00u.
(Wispelbergstraat 3)

Ivago: elke zondag vanaf 20.00u.
(Staakskesstraat)

Anarchistische infotheek :

Elke woensdag van 14 – 18.00u en elke zaterdag van 14-17.00u.
(Annonciadenstraat 16)
www.anarchie.be/infotheek

Binnenkort:

Avond met het vierdewereldsyndicaat (plaats en datum word
nog aangekondigd)